

та и излизате вънъ, на просторъ, на слънчева свѣтлина.

И тъй, човѣкъ не трѣбва да живѣе само съ понятието съзнание, но съ съзнанието като реалностъ. Докато живѣе съ понятието съзнание, човѣкъ е въ тъмна стая, съ незапалена свѣщъ и кибритъ въ ржка и се блъска отъ стена въ стена. Щомъ се проникне отъ съзнанието като реалностъ, въ която живѣе, той се намира въ нова обстановка на живота, предъ новъ животъ. Въ този животъ човѣкъ навсѣкжде ходи съ запалена свѣщъ. Следователно, съзнанието на човѣка представя запалена свѣщъ, която вѣчно гори, безъ да изгаря. Тя показва правия пжтъ въ живота. На свѣтлината на тази свѣщъ всичко можете да четете. Съ тази свѣщъ и въ най-голѣмата тъмнина ще си направите пжтя. Имате ли тази свѣщъ, останалитѣ въпроси — какъвъ е фитилътъ на свѣщъта, колко трептения прави въ секунда свѣтлината на тази свѣщъ, какъ става горенето ѝ, колко въздухъ е нуженъ за пълното ѝ горене сж отъ второстенно значение.

Сега, стремете се къмъ простота, къмъ яснота въ своитѣ разбирания. Всички нѣща въ живата природа сж ясни, прости и разбрани. Тя не търпи никаква двусмисленостъ, никаква двойственостъ. Тя казва: Ако проститѣ работи не разберете, и сложнитѣ нѣма да разберете; ако проститѣ разберете, и сложнитѣ ще разберете. Това е изказалъ Христосъ съ стиха: „Ако земнитѣ работи не разберете,